

Sygn. akt VI Ka 274/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska SO Tomasz Skowron

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Macieja Prabuckiego

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2014r.

sprawy **K. C.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 10 kwietnia 2014 r. sygn. akt II K 1657/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. C. uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 274/14

UZASADNIENIE

K. C. został oskarżony o to, że w dniu 8 września 2013 roku o godz. 17:30 w W. woj. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,91 mg/l i 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował w ruchu lądowym samochodem marki F. (...) nr rej. (...), tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014r. w sprawie sygn. akt II K 1657/13:

I. oskarżonego K. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku przy przyjęciu, iż kierował on samochodem marki A. (...), mając 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest występku z art. 178a § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 178a § 1 k.k., wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych,

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k., orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat,

III. na podstawie art. 63 § 2 k.k., na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył okres zatrzymania jego prawa jazdy od dnia 8.IX.2013 roku do dnia 10.IV.2014 roku,

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją oskarżony K. C..

Zarzucił „brak dowodów i nagrań i że nie można przecież oskarżać na podstawie donosów i niekompetencji ze strony Policji oraz chaotycznego prowadzenia ze strony policji i prokuratury.”

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od zarzucanego mu czynu ewentualnie orzeczenie kary odpowiedniej do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz obniżenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do jednego roku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe a zebrane dowody ocenił również w sposób prawidłowy, wszechstronny, zgodny z dyspozycją art. 7 kpk nie pomijając przy tym żadnego z dowodów. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd meriti wskazał którym dowodom i dlaczego dał wiarę a innym wiarygodności odmówił. Brak było w sprawie jakichkolwiek powodów dla których można by podważyć wiarygodność zeznań świadków: A. K. i D. B., z których jednoznacznie wynika, że to oskarżony a nie A. F. kierował samochodem i, że to kierujący pojazdem oskarżony przebadany został na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Obaj funkcjonariusze policji nie mieli najmniejszego powodu by pomawiać oskarżonego. Zeznania obu tych świadków, co istotne zbieżne są z treścią zeznań A. F. złożonych dwukrotnie w dniu 13.11.2013r. w konfrontacji z w/wymienionymi dwoma świadkami. Zeznał wówczas nie tylko, że samochód prowadził nie on lecz oskarżony ale także że pierwsze zeznania w których twierdził że on był kierowcą a oskarżony pasażerem były nieprawdziwe i złożył je pod namową oskarżonego.

Kolejne zeznania A. F. złożone na rozprawie są tak naiwne i niewiarygodne, że słusznie Sąd Rejonowy w zestawieniu z innymi dowodami odmówił dania im wiary. Zeznania A. K., D. B. i wskazane wyżej A. F. w pełni dawały podstawę do ustalenia że to oskarżony a nie A. F. kierował samochodem. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wszechstronny dokonał oceny zeznań pozostałych dwóch świadków tj. I. C. i P. N.. Argumentacja Sądu meriti jest przekonująca i logiczna. Wskazuje on na szereg rozbieżności i sprzeczności w zeznaniach świadków, które dyskredytują ich wiarygodność. Sąd Okręgowy argumentację i wynikającą z niej ocenę dowodów w pełni akceptuje uznając ją za swoją. Trafnie też Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w kontekście innych dowodów przeprowadzonych w toku postępowania. Sąd Odwoławczy argumentację tę także w pełni podziela. Brak „nagrań wideo” o których pisze apelujący nie oznacza, że brak jest dowodów na popełnienie przez niego przypisanego mu przestępstwa. Sam fakt, iż oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości w chwili badania przez funkcjonariuszy policji nie był przez niego kwestionowany.

Reasumując stwierdzić należy, że ocenione przez Sąd Rejonowy dowody dały podstawę do ustalenia, że w dniu 8 września 2013r. o godz. 17.30 w W. oskarżony K. C. będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował w ruchu lądowym samochodem marki A. (...) nr rej. (...).

Czyn ten wyczerpuje ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy więc dokonał subsumcji prawnej czynu.

Orzeczone karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych jest z uwagi na wysoki stan nietrzeźwości oskarżonego karą wręcz łagodną. Wysokość stawki grzywny orzeczono natomiast w najniższym wymiarze.

Orzeczone zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat nie jest rażąco surowy zważywszy na stopień społecznej szkodliwości czynu wynikający z bardzo wysokiego stopnia stanu nietrzeźwości oskarżonego niemal czterokrotnie przekraczającego próg stanu nietrzeźwości.

Z tych wszystkich względów zaskarżony wyrok jako trafny utrzymano w mocy art. 437 § 1 kpk.

O kosztach obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego z uwagi na jego sytuację materialną od kosztów postępowania odwoławczego.